

BULETIN PAROHIAL

BISERICA SF. NICOLAE
SI SF. GHEORGHE
NEW YORK

BISERICA SF. NICOLAE SI SF. GHEORGHE NEW YORK

Rugăciune către Domnul nostru Iisus Hristos, alcătuită de Sfântul Isaac Sirul

Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeuul nostru, Care ai plâns pentru Lazăr și lacrimi de întristare și de milostivire ai vărsat pentru dânsul, primește lacrimile mele. Cu patimile Tale, vindecă patimile mele. Cu rănilile Tale, tămăduiește rănilile mele. Cu Sângele Tău, curățește sângele meu și amestecă în trupul meu mireasma trupului Tău cel de viață făcător. Fierea cu care vrăjmașii Te-au adăpat să îndulcească amărăciunea cu care potrivnicul m-a adăpat. Trupul Tău întins pe Cruce să întindă către Tine mintea mea, cea trasă jos de diavoli. Capul Tău, pe care l-ai aplecat pe Cruce, să înalțe capul meu cel palmuit de potrivnici. Preasfintele Tale mâini, pironite de cei fără de lege pe Cruce, să mă tragă spre Tine din prăpastia pierzării, precum a făgăduit preasfântă gura Ta. Fața Ta, cea batjocorită cu palmuiri și cu scuipări, să umple de strălucire fața mea cea întinată în fărădelegi. Duhul Tău, pe care l-ai încredințat Tatălui când erai pe Cruce, să mă povățuiască spre Tine, prin harul Tău. Nu am inimă plină de durere ca să Te caut. Nu am pocăința, nici umilința care întorc pe fii la moștenirea lor. Nu

am lacrimi mângâietoare, Stăpâne. S-a întunecat mintea mea cu cele lumești și nu poate să caute spre Tine cu durere. S-a răcit inima mea de atâtea ispite și nu poate să se înfierbânte cu lacrimile dragostei celei pentru Tine. Ci Tu, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeule, Vistierul bunătăților, dăruiește-mi pocăință neștirbită și inimă îndurerată, ca să pornesc cu tot sufletul în căutarea Ta; căci fără de Tine mă voi înstrăina de tot binele. Dă-mi așadar, Bunule, harul Tău. Tatăl, Care Te-a născut din sânurile Sale fără de ani și mai înainte de veci, să înnoiască în mine închipuirea icoanei Tale. Te-am părăsit, Doamne; să nu mă părăsești. Am ieșit de la Tine; ieși în căutarea mea. Du-mă la pășunea Ta cea duhovnicească. Numără-mă între oile turmei Tale preaalese. Hrănește-mă împreună cu ele din verdeața dumnezeieștilor Tale Taine. Căci inima lor curată este sălașul Tău și se vede într-însa strălucirea descoperirilor Tale. Strălucirea Ta este mângâierea și odihna celor ce s-au ostenit pentru Tine în necazuri și în toate felurile de chinuri. Acestei străluciri mă învrednicește și pe mine, nevrednicul, cu harul și cu iubirea de oameni a Mântuitorului nostru Iisus Hristos, în vecii vecilor. Amin.

CUVÂNTUL PREOTULUI PAROH la început de An Nou 2026 Parohia Sf. Nicolae și Sf. Gheorghe New York

Iubiți credincioși,

Cu mila și binecuvântarea lui Dumnezeu, am pășit într-un nou an al vieții noastre. Lăsăm în urmă un an cu bucurii și încercări, cu împliniri și neputințe, și intrăm într-un timp nou, pe care îl așezăm, cu smerenie și nădejde, în mâinile Domnului.

Sfânta Scriptură ne îndeamnă:

„Încredințează Domnului calea ta și nădăjduiește în El, și El va lucra” (Psalmul 36, 5).

Acest nou început este un prilej de mulțumire pentru darurile primite și de pocăință pentru greșelile făcute. Este o chemare la înnoire sufletească, la întărirea credinței și la apropierea mai profundă de Hristos.

Anul care începe ne oferă tuturor șansa de a deveni mai buni:

- mai rugători,
- mai iertători,
- mai milostivi,
- mai atenți la nevoile celor din jur.

Să nu uităm că adevărata bogăție nu stă în cele materiale, ci în pacea inimii, în curăția sufletului și în dragostea față de aproapele.

Vă îndemn, iubiți credincioși, ca în acest an: să nu lipsiți de la Sfânta Liturghie,

să vă spovediți și să vă împărtășiți mai des, să vă rugați în familie,

să cultivați iubirea și respectul între soți, părinți și copii.

Casa în care se roagă oamenii este o casă binecuvântată. Familia care îl pune pe Hristos în centrul vieții sale este o familie întărită în fața încercărilor.

Să cerem lui Dumnezeu ca acest an să fie unul al păcii, al sănătății, al sporirii duhovnicești și al unității în comunitatea noastră parohială.

Ne rugăm ca Domnul să ne lumineze pașii, să ne întărească în credință și să ne dăruiască puterea de a merge pe calea mântuirii.

Încredințăm acest nou an sub ocrotirea Maicii Domnului și a tuturor sfinților, rugându-ne ca harul lui Dumnezeu să fie cu noi toți.

Harul Domnului nostru Iisus Hristos, dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți! Amin.

Cu rugăciune și prețuire,

Preot Paroh Marius D. Dumitrescu

MESSAGE FROM THE PARISH PRIEST

At the Beginning of the New Year 2026

St. Nicholas and St. George Orthox New York

Beloved faithful,

By the grace and mercy of God, we have entered the year 2026. We thank the Lord for His protection and blessings throughout the past year and place our trust in Him as we begin this new chapter of our lives.

The Holy Scriptures remind us:

“Commit your way to the Lord, trust in Him, and He will act” (Psalm 37:5).

The beginning of a new year is a time of thanksgiving, reflection, and spiritual renewal. It is an opportunity to strengthen our faith, to repent for our shortcomings, and to renew our commitment to Christ and His Church.

This year invites us to grow:

- in prayer,
- in forgiveness,
- in humility,
- in love for one another.

Let us remember that true happiness is not found in material possessions, but in peace of heart, purity of soul, and sincere love for our neighbor.

I encourage you, dear brothers and sisters, to make this year a time of spiritual growth:

- ✓ by attending the Divine Liturgy regularly,
- ✓ by confessing and receiving Holy Communion more frequently,
- ✓ by praying in your homes,
- ✓ by strengthening family bonds in Christ.

A home where prayer is offered is a blessed home. A family that places Christ at the center of its life is strengthened in every trial.

Let us pray that this year may be filled with peace, good health, spiritual progress, and unity within our parish community.

May the Lord guide our steps, strengthen our faith, and grant us wisdom and patience in all circumstances.

We entrust this new year to the protection of the Most Holy Mother of God and all the saints, asking that God's grace may remain with us always.

May the grace of our Lord Jesus Christ, the love of God the Father, and the communion of the Holy Spirit be with you all. Amen.

With prayer and appreciation,
V. Rev. Fr. Marius D. Dumitrescu, Parish Priest

SĂRBĂTOAREA BOTEZULUI DOMNULUI

În vremea aceea a venit Iisus din Galileea la Iordan, către Ioan, ca să fie botezat de el. Ioan însă Îl oprea, zicând: Eu am trebuință să fiu botezat de Tine, și Tu vii la mine? Și răspunzând, Iisus a zis către el: Lasă

acum, că așa se cuvine nouă să împlinim toată dreptatea. Atunci L-a lăsat.

Iar după ce S-a botezat Iisus, în clipa când ieșea din apă, îndată cerurile s-au deschis și Ioan a văzut Duhul lui Dumnezeu pogorându-Se ca un porumbel și venind peste El. Și iată, un glas din ceruri care a zis: Acesta este Fiul Meu cel iubit întru Care am binevoit. (Matei 3, 13-17)

Sărbătoarea Botezului Domnului, numită și Epifania sau Teofania, este una dintre cele mai mari sărbători ale creștinătății. Ea are o semnificație deosebită pentru viața creștină, deoarece nimeni nu poate deveni creștin fără Botez.

Taina Sfântului Botez este poarta de intrare în Biserică și în Împărăția cerurilor. Știm aceasta din convorbirea Mântuitorului Iisus Hristos cu unul din învățații Legii vechi, și anume cu Nicodim, care era un om înțelept și duhovnicesc.

Iisus îi spune acestuia că “de nu se va naște cineva de sus, nu va putea să vadă Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3, 3). La întrebarea lui Nicodim: cum va putea un om în vârstă să se nască din nou?, Mântuitorul îi răspunde: “De nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu va putea să intre în Împărăția cerurilor” (In. 3, 5).

Așadar, Taina Sfântului Botez este taina nașterii din nou, taina nașterii duhovnicești a persoanei. Prin nașterea biologică sau trupească, omul se naște pentru viața aceasta pământească și merge spre moarte din cauza păcatului strămoșesc care s-a transmis tuturor oamenilor ca predispoziție sau înclinație spre păcat.

Deci, cine se naște fizic întru Adam, ca om, se naște pentru a muri fizic, însă cine se naște spiritual întru Hristos prin Botezul cu apă și Duh Sfânt, se naște pentru a trăi veșnic, potrivit cuvintelor Mântuitorului: “Cel ce crede în Mine, chiar de va muri, va fi viu” (Ioan 11, 25). De aceea Sfântul Apostol

Pavel ne spune: “Precum în Adam toți mor, așa și în Hristos toți vor învia” (I Corinteni 15, 22).

Deci, în Taina Sfântului Botez se pregătește începutul învierii oamenilor, mai întâi învierea sufletului din păcat, prin credință, viață curată și fapte bune, iar apoi, la Învierea cea de obște, și învierea trupului din stricăciune, pentru a trăi veșnic în iubirea Preasfintei Treimi.

Așadar, legătura tainică între Botezul din Biserică și începutul intrării omului în Împărăția cerurilor este conținutul cel mai profund al Tainei Sfântului Botez. Nimeni nu poate intra în Împărăția cerurilor dacă nu se naște din apă și din Duh în Biserică.

Apa este folosită la Botez pentru a arăta că după cum ea este element esențial pentru viața trupului, tot așa este Duhul Sfânt necesar pentru viața spirituală a ființei umane, atât pentru suflet, cât și pentru trup, întrucât Duhul Sfânt îi dăruiește omului harul înfierii, îl curățește de toată întinăciunea, îl conduce la înviere și îi dăruiește viața veșnică în lumina Sfintei Treimi.

Hristos nu avea nevoie să fie botezat de către Ioan, pentru că era fără de păcat, dar întrucât a luat asupra Sa condiția umană, adică a intrat în lumea marcată de păcat și moarte, El Se botează pentru mântuirea oamenilor, pentru a arăta fiecărui om că are nevoie de curățire și de schimbare.

Această schimbare sau înnoire înseamnă că omul cel vechi al păcatului neascultării trebuie să moară, ca să se nască omul cel nou care trăiește veșnic în comuniune de ascultare și iubire cu Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

Sărbătoarea Botezului Domnului este și sărbătoarea arătării Preasfintei Treimi, pentru că la Botezul Domnului S-a arătat, deodată, lucrarea Tatălui, a Fiului și a Sfântului Duh. Această minune dumnezeiască s-a făcut când Mântuitorul Iisus Hristos a ieșit în public și S-a botezat în apele Iordanului, la vârsta de 30 de ani.

Atunci, deodată cu Persoana lui Dumnezeu Fiul devenit Om din iubire pentru oameni, Se arată și Celelalte două Persoane ale Preasfintei Treimi. Duhul Sfânt în chip de porumbel coboară peste Fiul lui Dumnezeu devenit Om, îndată după ce a ieșit din apele Iordanului, iar glasul Tatălui ceresc se aude zicând: “Acesta este Fiul Meu cel iubit întru care am binevoit” (Matei 3, 17).

Din acest motiv, troparul Botezului Domnului pune accentul tocmai pe arătarea Preasfintei Treimi: “În Iordan, botezându-Te Tu, Doamne, închinarea (adorarea) Treimii s-a arătat, că glasul Părintelui a mărturisit Ție, Fiu iubit pe Tine numindu-Te, și Duhul, în chip de porumbel, a adevărit întărirea (tăria) cuvântului. Cel ce Te-ai arătat, Hristoase Dumnezeule, și lumea ai luminat, slavă Ție”.

De la Botezul Domnului am învățat, în mod deosebit, că Fiul lui Dumnezeu întrupat, Iisus Hristos, este Unul din Sfânta Treime. Taina aceasta a cunoscut-o mai întâi Maica Domnului, când îngerul i-a spus cum va naște un Prunc, deși ea nu a cunoscut bărbat, și anume: “Duhul Sfânt Se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceea și Sfântul care Se naște din tine Fiul lui Dumnezeu Se va chema” (Luca 1, 35). Vedem așadar că întreaga Sfântă Treime a lucrat întruparea sau înomenirea Fiului, deși numai Fiul S-a făcut Om.

Însă, la Botezul Domnului Iisus Hristos în Iordan, ceea ce știa numai Maica Domnului s-a arătat public, când Fiul Care S-a făcut Om este însoțit și confirmat de glasul Tatălui din ceruri: “Acesta este Fiul Meu Cel iubit întru care am binevoit” (Matei 3, 17), și de către Duhul Sfânt Care coboară peste El sub formă de porumbel.

Deci, am putea spune că sărbătoarea Botezul Domnului, Epifania sau Teofania, este și serbare a arătării Preasfintei Treimi întrucât la Botezul Domnului în Iordan S-a arătat întreaga Sfântă Treime. În lumina Botezului Domnului Hristos

înțelegem de ce Botezul creștin se săvârșește în numele Sfintei Treimi, adică în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Mântuitorul Însuși, la sfârșitul Evangheliei după Matei, înainte de a Se înălța la ceruri, poruncește Apostolilor Săi să meargă și să învețe neamurile credința în Iisus Hristos și să le boteze în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh (cf. Matei 28, 19).

După cum Sfânta Treime a fost prezentă la Botezul Mântuitorului Hristos, tot așa Sfântă Treime este prezentă și când se botează fiecare om pentru a deveni creștin. Deci, prin Botezul Său, Mântuitorul Iisus Hristos a pregătit botezul creștin. În acest sens, Biserica lui Hristos se constituie la Cincizecime prin Pogorârea Sfântului Duh peste Apostoli și prin botezul multimilor de oameni în numele Sfintei Treimi (cf. Fapte 2, 41).

Din acest motiv sărbătoarea Sfintei Treimi este acum îngemănată în calendar cu sărbătoarea Pogorârii Duhului Sfânt sau a Cincizecimii (Luni după Duminica Rusaliilor), iar la rugăciunile începătoare, rugăciunea Preasfântă Treime urmează după rugăciunea Împărate ceresc. Deci, Duhul Sfânt împărtășește iubirea Preasfintei Treimi și face Biserica plină de Sfânta Treime.

Când Mântuitorul Iisus Hristos S-a botezat în Iordan de către Înaintemergătorul și Botezătorul Ioan, Sfântul Ioan a simțit sfințenia Lui și I-a zis: "Eu am trebuință să fiu botezat de Tine, și Tu vii la mine?" (Matei 3, 14), pentru că el s-a născut pe cale naturală și purta în firea lui păcatul strămoșesc, însă Mântuitorul S-a născut fără de păcat, adică mai presus de fire, de la Duhul Sfânt și din Fecioara Maria.

Mântuitorul îi răspunde lui Ioan: "Lasă acum, că așa se cuvine nouă să împlinim toată dreptatea" (Matei 3, 15). Cu alte cuvinte, nu este o necesitate ca Iisus Hristos să Se boteze, fiindcă El este fără de păcat, dar întrucât, în mod liber, ia asupra Sa păcatul lumii, El împlinește dreptatea, adică voia lui Dumnezeu Tatăl ca Fiul Său să fie Mântuitorul lumii. El S-a

făcut purtătorul condiției umane, al unei vieți care este amestecată cu moartea, pentru ca să dăruiască oamenilor muritori viața Lui cea fără de moarte veșnică.

Când Mântuitorul Se botează, cerurile se deschid și Duhul Sfânt coboară peste umanitatea lui. Aceasta înseamnă că și atunci când se botează un om, adult sau copil, în Biserică, cerurile se deschid și harul Duhului Sfânt introduce pe om în viața Sfintei Treimi.

Preotul care săvârșește Botezul doar arată vizual lucrarea cea nevăzută a Sfintei Treimi, deoarece când se botează un om, adult sau copil, Hristos Domnul, Arhiereul veșnic, îl botează pe acesta prin lucrarea Duhului Sfânt și prin bunăvoința Tatălui.

Ultimele cuvinte din Evanghelia de astăzi sunt cheia înțelesului Botezului, și anume: "Acesta este Fiul Meu Cel iubit întru care am binevoit" (Matei 3, 17). În Dumnezeu Fiul devenit Om, Dumnezeu Tatăl iubește întreaga umanitate. Prin urmare, când se botează un om, glasul Părintelui ceresc spune tainic: acesta este fiul Meu cel iubit, pentru că Dumnezeu Tatăl cuprinde în iubirea Sa veșnică pentru Fiul Său pe fiecare om botezat, devenit creștin, care poartă numele lui Hristos.

Când se botează un copil, primește binecuvântare nu numai copilul respectiv, ci și familia și Biserica întreagă, pentru că Botezul nu este numai un eveniment personal, ci și unul comunitar, eclesial. Cu fiecare nou botezat se arată o dată în plus iubirea veșnică a Preasfintei Treimi pentru oamenii care doresc bucuria și viața veșnică din Împărăția Preasfintei Treimi.

Din acest motiv, Botezul este un izvor de mare bucurie pentru familie, pentru parohie și pentru Biserica întreagă, sobornicească.

Copiii care nu sunt botezați, sub pretextul că nu sunt suficient de maturi ca să înțeleagă Taina Botezului, sunt lipsiți de o binecuvântare unică, aceea a unirii lor personale cu Sfânta Treime în Sfânta Biserică, iar dacă se întâmplă să moară

nebotezați, ei nu se pot bucura deplin de bucuria vieții veșnice, după cum spun Sfinții Părinți.

Când se botează copilul, în aceeași zi el primește și Taina Mirungerii, rostindu-se formula: pecetea darului Sfântului Duh. Atunci copilul botezat primește o mulțime de daruri duhovnicești spre a fi cultivate, iar apoi el, mergând la biserică împreună cu mama, tata, bunica și cu alți copii, crește duhovnicește în iubirea de Dumnezeu și de Biserică.

Totodată, în aceeași zi în care copilul primește Botezul și Mirungerea, în mod obișnuit la vârsta de 6 săptămâni, el primește și Sfânta Taină a Euharistiei. Aceasta nu se amână pentru mai târziu sub pretextul că nu o înțelege copilul la vârsta de 6 săptămâni.

De fapt, nici la o vârstă înaintată nu înțelegem cum pâinea și vinul se prefac în Trupul și Sângele Domnului, dar înțelegem că în Taina Sfintei Euharistii sau a Sfintei Împărtășanii se află iubirea sfântă a lui Dumnezeu pentru noi, Care ne dăruiește viață veșnică.

Faptul că Biserica botează copiii, îi mirunge și îi împărtășește în aceeași zi arată că un copil este o persoană umană întreagă. După cum Dumnezeu Copilul, Care S-a născut în peștera din Betleem, era Persoană, tot așa fiecare copil botezat este o persoană pusă în legătură de iubire eternă cu Persoanele Sfintei Treimi.

El nu este o parte dintr-un om, ci el este un om întreg, este o persoană și are o valoare unică și eternă. Copilul nu este la început un animal care devine apoi om, ci din momentul conceperii sale, copilul este om, iar prin Botez, el devine persoană binecuvântată, având un nume și un chip îndreptat spre numele și chipul Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt, deoarece după chipul Sfintei Treimi a fost creat omul când Dumnezeu a zis: "Să facem om după chipul și asemănarea Noastră" (Facere 1, 26), folosind pluralul tainic al lui Dumnezeu Unul și Multiplu, adică Dumnezeul-Treime.

Vedem așadar cât de mare este demnitatea de a fi creștin. Când se botează un om, o ființă biologică rațională devine o ființă teologică, eclesială, purtătoare de Dumnezeu. Copilul botezat este introdus în iubirea Preasfintei Treimi. El primește numele unui sfânt, pentru a arăta că de fapt calea Botezului este calea sfințeniei vieții prin harul Preasfintei Treimi.

La Botez, adultul sau copilul, prin nașul său, face un legământ, și anume un legământ pentru toată viața, adică depune voturi baptismale, întrebări și răspunsuri (asemenea voturilor monahale). Prima întrebare: Te lepezi de satana? și de toate lucrările lui? și de toți slujitorii lui? și de toată slujirea lui? și de toată trufia lui? Răspuns: Mă lepăd de satana. Și apoi la întrebarea: Te unești cu Hristos?, răspunsul este: Mă unesc cu Hristos! Iar la întrebarea: Și crezi Lui?, răspunsul este: Cred Lui, ca unui Împărat și Dumnezeu! Toate acestea le făgăduiește cel care se botează sau nașul pentru copil, ca început de viață nouă în Hristos prin harul Duhului Sfânt.

Așadar, toată viața celui botezat trebuie să fie o lucrare sfântă de lepădare de satana și de lucrările lui, adică de păcat, de toată răutatea, și o unire cu Hristos prin împlinirea poruncilor dumnezeiești. În măsura în care omul se leapădă de satana și de toate lucrările lui și se unește cu Hristos, în aceeași măsură el simte bucuria harului și iubirii lui Dumnezeu în viața sa.

De aceea, creștinul adevărat este un om al iubirii jertfelnice și al bucuriei sfinte chiar și atunci când trece prin necazuri. Sfântul Apostol Pavel spune în acest sens: "Cine ne va despărți pe noi de iubirea lui Hristos? Necazul, sau strâmtoarea, sau prigoana, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia? (...) Nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici cele de acum, nici cele ce vor fi, nici puterile, nici înălțimea, nici adâncul și nici o altă făptură nu va putea să ne despartă pe noi de iubirea lui Dumnezeu, cea întru Hristos Iisus, Domnul nostru" (Romani 8, 35, 38-39).

În această zi a Botezului Domnului, noi, românii, ne aducem aminte cu bucurie că poporul nostru a fost botezat sau creștinat nu la comandă de sus în jos, ci a fost creștinat lent, profund și pașnic de-a lungul mai multor veacuri pe când se forma ca popor nou în istorie din daci și romani.

Deci, nu avem o dată, un an al creștinării noastre ca popor. Există o legătură tainică de iubire între Hristos și fiecare popor creștin, dar mai ales între Hristos și popoarele care au suferit mult pentru a-și păstra de-a lungul încercărilor istoriei identitatea lor creștină. De aceea, cu bucurie și speranță ne gândim la faptul că pe stema țării noastre se află vulturul purtător de Cruce înălțându-se spre cer, pentru a ne arăta că avem o vocație creștină pentru eternitate, că purtăm taina Crucii ca taină a biruinței asupra suferinței prin speranță și asupra morții prin Înviere, de la începuturile noastre ca popor creștin și până la sfârșitul istoriei.

Prin urmare, poporul român purtător de Cruce și de Înviere își arată demnitatea sa dacă nu își uită Botezul său, legătura lui cu Hristos Cel răstignit și înviat ca parte constitutivă a identității și existenței sale.

Am văzut înainte de Crăciun și la Crăciun mulțimea de copii frumoși care au cântat colinde, ca niște îngeri, laudând pe Pruncul Iisus, pe Dumnezeu Care S-a făcut Copil, adică S-a făcut Om pentru noi oamenii, ca să ne descopere taina iubirii părintești a lui Dumnezeu și să ne dăruiască viața Lui cea veșnică.

Dar toate aceste frumuseți: ale copiilor care colindă de Crăciun, ale mănăstirilor, ale bisericilor, ale troițelor, ale sărbătorilor sfinte și ale tradițiilor luminoase, tot ceea ce a fost creat ca frumusețe în arta de inspirație creștină, în muzică, tot ceea ce este frumos și înălțător spiritual în poporul român dreptcredincios sunt roade ale Sfântului Botez, ca legătură a lui de iubire sfântă cu Hristos, cu întreaga Sfântă Treime și cu toți sfinții pe care îi cinstește Sfânta Biserică.

Trebuie să amintim că în ziua sărbătorii Botezului Domnului, la finalul Sfintei Liturghii, se săvârșește Sfințirea cea Mare a apei. Această apă pe care Duhul Sfânt o sfințește este apă de binecuvântare, apă de sfințire a sufletului și a trupului și a naturii înconjurătoare, dar și izvor de bucurie pentru oamenii care o primesc cu credință, evlavie și dragoste. Sfințirea cea Mare a apei sau Aghiasma Mare, care se săvârșește numai cu prilejul sărbătorii Botezului Domnului, este una dintre cele mai frumoase slujbe ale Ortodoxiei. Ea se săvârșește în afara bisericii pentru că Mântuitorul Iisus Hristos S-a botezat nu într-un spațiu închis, ci în râul Iordan.

De obicei, această slujbă se săvârșește lângă un râu curat sau un izvor, iar dacă nu se poate acolo, aceasta se săvârșește în apropiere de biserică, unde sunt vase multe cu apă, pregătite cu multă grijă și cu multă evlavie pentru momentul acesta sfânt.

Sfințirea cea Mare a apei are mai multe părți, iar prin conținutul ei scoate în evidență mai întâi iubirea lui Dumnezeu pentru oameni, iubire arătată în Întruparea Mântuitorului nostru Iisus Hristos și în Botezul Său în Iordan. De aceea, rugăciunile și cântările acestei zile fac legătura între Nașterea Domnului și Botezul Domnului, dar și între Botezul Mântuitorului și mântuirea oamenilor, a celor care cu credință și bucurie au primit Botezul în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.

La sărbătoarea Botezului Domnului se sfințește firea apelor, așa cum ne spune o cântare din această slujbă: “astăzi se sfințește firea apelor”. Astfel, Biserica ne arată că Mântuitorul Iisus Hristos este preamărit astăzi în mod deosebit de către întreg Universul, de creația întreagă. De ce? Pentru că El a venit să mântuiască pe oameni, dar și să pregătească un cer nou și un pământ nou. Astăzi se sfințește creația întreagă ca pregătire a ei pentru înnoire și transfigurare în cerul nou și

pământul nou din Împărăția cerurilor (vezi cartea Apocalipsa, cap. 3).

Frumusețea și bogăția rugăciunilor din slujba numită Sfințirea cea Mare a apei ne îndeamnă să fim cu luare aminte. Numai atunci primim binecuvântare cu adevărat și ne folosește gustarea apei sfințite, când ascultăm slujba sfințirii ei cu credință, cu frică de Dumnezeu și cu dragoste.

Dacă o primim cu credință și cu evlavie, în primul rând, Aghiasma Mare ne sfințește sufletele și trupurile noastre, casele noastre și tot spațiul în care ne desfășurăm activitatea. Prin această sfințire a naturii cu apă sfințită, Biserica Ortodoxă arată că Dumnezeu trebuie mărturisit și lăudat nu numai în biserică, ci și în afara ei.

Iar noi trebuie să fim creștini nu doar în zi de duminică, ci creștini în toate zilele, în orice loc ne-am afla. Apa sfințită ne aduce aminte că suntem botezați cu apă și cu Duh Sfânt și suntem creștini, fii ai lui Dumnezeu-Tatăl după har în iubirea Lui nesfârșită față de Fiul Său Iisus Hristos Care S-a făcut Om, din iubire pentru oameni și pentru mântuirea lor.

Aghiasma Mare se gustă pe nemâncate timp de opt zile, pentru că ea ne cheamă să căutăm viața și bucuria veșnică în iubirea Preasfintei Treimi (cifra 8 fiind simbolul veșniciei și al infinitului).

În al doilea rând, Aghiasma Mare ne aduce vindecare de boli sufletești și trupești. Trăim într-o vreme în care omul este foarte încercat de tot felul de boli sufletești și trupești. Însă boala sufletească cea mai mare este păcatul, adică lipsa de iubire față de Dumnezeu și față de semenii noștri. În acest sens, apa sfințită ne vindecă, întrucât ne înmulțește credința și dragostea față de Dumnezeu și față de semenii noștri.

În al treilea rând, Aghiasma Mare ne aduce eliberare de patimi și alungarea duhurilor celor rele. Foarte adesea, omul simte că deși dorește să facă binele, totuși nu are putere suficientă pentru a săvârși binele, deoarece duhul cel rău îl îndeamnă pe om să săvârșească răul. Însă apa sfințită îi dă omului putere să

biruiască ispitele și să ducă lupta cea nevăzută împotriva duhurilor rele, prin rugăciune, post, spovedanie și Împărtașanie.

De aceea, să ne rugăm Domnul Iisus Hristos să ne dăruiască bucuria de a fi binecuvântați cu apa sfințită, noi și casele noastre, cei dragi ai noștri și toate activitățile noastre, pentru ca viața noastră să fie lumină din lumina lui Hristos și bucurie din bucuria sfinților, spre slava Preasfintei Treimi și spre a noastră mântuire. Amin.

† Daniel,
Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

SOBORUL SFÂNTULUI IOAN BOTEZĂTORUL

Sfântul Ioan Botezătorul este cel care a săvârșit Botezul Domnului, indicându-L pe Iisus drept Mesia, Care a venit în mod manifest și S-a arătat pentru a ridica păcatele lumii.

Am putea spune că Sfântul Ioan Botezătorul este primul mare teolog al Noului Testament, care ne arată cum trebuie gătită calea Domnului, pentru că „mâna Domnului era cu el” (*Luca 1, 66*). Sfântul Ioan Botezătorul este degetul lui Dumnezeu, Care Îl vedește pe „Mielul lui Dumnezeu” (*Ioan 1, 36*). El nu devine înainte-mergător, ci este dintru început înainte-mergător, înainte de a veni în lume (*Luca 1, 15*).

Sfântul Evanghelist Matei îl numește „Botezătorul” (*3, 1*), pentru a sublinia coordonata principală a activității sale. Acestei activități i se acordă un loc important atât în Sfintele Evanghelii, cât și în lucrarea *Antichități iudaice*, alcătuită de Iosif Flavius.

Mântuitorul l-a numit „făclia care arde și luminează” (*Ioan 5, 35*). Da, într-adevăr, el era făclia luminii lui Hristos; era omul prin excelență trimis de Dumnezeu (*Ioan 1, 6*).

Activitatea sa, deși scurtă, a fost intensă, căci, răspunzând chemării pustiului, a fost curățit de flacăra lăuntrică a viețuirii ascetice. Sfântul Ioan a fost trimis ca să-L

mărturisească pe Hristos (*Ioan 1, 6-7*); și toate câte a spus despre Hristos au fost adevărate (*Ioan 10, 41*). Nu a făcut nicio minune, fiind el însuși o minune vie, om și înger în același timp.

Mulți îl confundau chiar cu Hristos, însă el însuși mărturisea: „Nu sunt eu Hristosul” (*Ioan 1, 20*), anunțând în același timp prezența lui Mesia: „Eu botez cu apă; dar în mijlocul vostru se află Acela pe care voi nu-L știți, Cel care vine după mine, Care înainte de mine a fost și Căruia eu nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua încălțăminte.” (*Ioan 1, 26-27*).

Deși era o prezență incomodă, intransigentă, care sancționa păcatele și nelegiuirile conaționalilor, mulțimile îl urmau, pentru că – spune Sfântul Evanghelist Matei – „îi ferea de osânda ce va să fie” (*3, 7*). Chema la pocăință, la desăvârșire urmând să îi cheme Hristos.

Emitea principii de viață cărora Hristos le va da consistența ultimă și definitivă: „Faceți deci roadă vrednică de pocăință. [...] Iată, securea stă la rădăcina pomilor, și tot pomul care nu face roadă bună se taie și se aruncă în foc.” (*Matei 3, 8, 10*). Securea este Hristos. În alt loc, vorbește despre Hristos Care ține lopata „ca să curețe aria și să adune grâul în jitnița Sa, iar pleava o va arde cu foc nestins” (*Luca 3, 17*).

Rolul Sfântului Ioan Botezătorul este acela de a mijloci întâlnirea omului, păcătos sau drept, cu Răscumpărătorul său. Lucra cu „duhul și cu puterea lui Ilie” (*Luca 1, 17*), însoțit fiind de sabia Arhanghelului Mihail, pentru întoarcerea inimilor la Dumnezeu. Pe fondul acestor avertismente, mulțimile îl întrebau: „Ce să facem deci?” (*Luca 3, 10*). Și el le răspundea: „Cel ce are două haine să dea celui ce nu are, și cel ce are bucate să facă asemenea”; vameșului îi recomanda cinstea, iar ostașului, mila și îndurarea (*Luca 3, 11-14*).

Sfântul Ioan întruchipează adevărata pocăință biblică, în stare să aducă roade. Avea de împlinit – așa cum am spus – o lucrare sfântă, și anume aceea de a-i întoarce pe mulți dintre fiii lui Israel la Dumnezeu (*Luca 1, 16*) și de a-i face să creadă în Acela pe Care Dumnezeu L-a trimis (*cf. Ioan 6, 29*).

Sfântul Evanghelist Luca spune că „pe mulți” îi îndemna, ceea ce nu îi implică pe toți. Este cunoscut faptul că destui nu aveau la mesajul „pocăiți-vă” și la botezul pe care-l săvârșea Ioan, purtându-se ca niște vrăjmași ai lui Dumnezeu (*Romani* 5, 10). Pocăința la care îi invita era mai mare chiar și decât învierile din morți, săvârșite înaintea sa de Ilie și Elisei.

Sfântul Ioan Botezătorul nu este doar un simplu proroc ce dezvăluie planurile tainice ale lui Dumnezeu, ci el este simbolul împlinirii tuturor profețiilor mesianice. Este martorul care atestă evenimentul la care s-a făcut părtaș, iar mărturia lui este una dintre condițiile omenești ale misiunii lui Hristos: „așa se cuvine nouă, să împlinim toată dreptatea” (*Matei* 3, 15).

Sfântul Ioan este un înger și un apostol. A renunțat la viața pustnicească, adică la miera și lăcustele pustiei, și s-a urzit din lumină, pentru a pregăti calea venirii lui Hristos (*Matei* 3, 3). Putem spune că el a fost ales să fie delegatul lui Dumnezeu-Tatăl pentru a-L întâmpina pe Dumnezeu-Fiul și, prin el, să-L întâmpinăm noi toți.

Prin predica sa, pe cât de scurtă, pe atât de plină de mesaj și de consistență: „Pocăiți-vă, că s-a apropiat Împărăția cerurilor.” (*Matei* 3, 2), a vrut să arate că „Împărăția cerurilor”, prin venirea lui Hristos, a ieșit de sub vălul profețiilor. Din așteptare, a devenit o realitate. Mântuitorul Însuși arată că, la predica răscolitoare a Sfântului Ioan, „tot poporul auzind, și vameșii, s-au încredințat de dreptatea lui Dumnezeu, botezându-se cu botezul lui Ioan. Iar fariseii și învățătorii de Lege au călcat voia lui Dumnezeu în ei înșiși, nebotezându-se de el.” (*Luca* 7, 29-30).

Sfântul Evanghelist Ioan adaugă că învățații lui Israel, deși au primit această chemare de a se întoarce la Dumnezeu, nu s-au pocăit de răutățile lor (*Apocalipsa* 16, 9).

Mesajul predicii Sfântului Ioan Botezătorul s-a arătat astfel a fi, simultan, o profeție și o poruncă, prin care ni se accesibilizează părtășia la intimitatea tainei lui Dumnezeu. De altfel, botezul practicat de Sfântul Ioan este o invitație la schimbarea vieții, invitație în același timp profetică și personală. Profetică, deoarece anticipează Botezul lui Iisus;

personală, pentru că fiecare primea, prin glasul lui, chemarea spre a împlini acea schimbare a modului de viață.

Sfântul Ioan practica un botez al pocăinței, care presupunea mărturisirea păcatelor, spre deosebire de Hristos, Care va boteza cu „Duh Sfânt și cu foc” (*Matei* 3, 11). Botezul lui Iisus este Cincizecimea Sa personală, iar prezența Duhului Sfânt anunță redeschiderea cerurilor încuiate de păcat și începutul prezenței vizibile în lume a Sfântului Duh.

În felul său, botezul ioaneic era unic, pentru că atunci S-a descoperit vizibil lumii întreaga Sfântă Treime. Când s-a arătat lui Avraam, Sfânta Treime anunța schimbarea nostalgiei Paradisului pierdut în perspectiva Împărăției lui Dumnezeu; la Botez s-a arătat în schimb veșnicia sau dimensiunea eshatologică a Împărăției cerurilor.

Sfântul Ioan Botezătorul a fost puntea de legătură între două lumi sau „pecetea celor două Testamente”, cum se menționează în acatistul sfântului. El reprezintă zbuciumul, durerea unei lumi care se stinge și al cărei ultim reprezentant era, anunțând – în cuvinte aspre, dar precise – apropierea unei noi lumi, renăscută în Hristos. Și după ce și-a îndeplinit rolul, vocea celui ce strigă în pustie a tăcut, pentru ca, puțin mai târziu, să fie stinsă prin moartea sa de martir, după ce întreaga lui viață a fost o mucenicie în duh. Mărturia și mărturisirea sa poartă însă un nimb de slavă de-a pururi. Acestei slave se vor face părtași toți cei care și-au așezat pe frunte această cunună prin jertfa vieții lor; prin ea, se fac celorlalți lumină călăuzitoare spre adevărata viață.

Sfântul Ioan Botezătorul a fost încununat „cu mărire și cu cinste”, semn al deplinătății omenești. Sau, cum frumos spune Paul Evdokimov, Sfântul Ioan este gândul lui Dumnezeu despre cum trebuie să fie ființa umană.

Ceea ce se mai menționează în Sfintele Evanghelii despre Sfântul Ioan este doar în legătură cu Cel pe Care L-a anunțat, cu Cel căruia I-a netezit cărarea ca înainte-mergător; cu Cel căruia – cum mărturisea chiar el – nu era vrednic să-I dezlege cureaua încălțămintelor. Acesta era Lumina vieții și, la lumina Lui, Sfântul Ioan rămâne o lumină pentru cei ce-și vor închina viața lui Hristos.

Vocea celui ce strigă în pustie este înlocuită acum de vocea celui ce strigă către Dumnezeu, a cărei culme o va atinge strigătul de pe Cruce: „Dumnezeul Meu, Dumnezeu Meu, de ce M-ai părăsit?” (*Marcu 15, 34*)

În arena lumii pășește acum Fiul lui Dumnezeu, pășește Hristos, în Care tot ceea ce este, tot ceea ce poate face, toate gândurile, toate sentimentele, toate aspirațiile, toate chinurile, toate suspinele buzelor și toate bătăile inimii, toate strigă către Dumnezeu și se dăruiesc lui Dumnezeu. Iisus Hristos Se dăruiește oamenilor, pentru care a venit, ca lumină și viață cât mai mult să aibă, adică din belșug.

Hristos a mărturisit că „între cei născuți din femeie, nimeni nu este mai mare decât Ioan”; și, cu toate acestea, tot El a adăugat: „cel mai mic în Împărăția lui Dumnezeu este mai mare decât el (Ioan)” (*Luca 7, 28*). Oricine a primit botezul lui Iisus este mai mare decât Ioan, deoarece el a trăit după principiile Legii Vechi. Prin aceasta, Hristos voia să arate cât de mare este diferența între Vechiul și Noul Legământ, a cărui Lege este mult superioară celei pe care Moise a primit-o în Muntele Sinai.

Cu toate acestea, Sfântul Ioan Botezătorul a fost și rămâne făclia care arde și luminează nu numai pentru oamenii care veneau să se veselească, chiar și pentru o clipă, întru lumina lui (*Ioan 5, 35*), ci și pentru cei care, la Înfricoșătoarea Judecată, cum se arată în icoana *Deisis*, se vor bucura de rugăciunea și mijlocirea sa fierbinte la Dreptul Judecător.

Fie ca și noi, la rându-ne, să devenim prietenii Mirelui (*Ioan 3, 29*), făclii și mărturisitori ai lui Hristos după pilda Sfântului Ioan Botezătorul!

Înaltpreasfițitul Părinte Calinic
Arhiepiscopia Sucevei și Rădăuților

Despre mersul cu Boboteaza pe la casele credincioșilor

În fiecare an, cu binecuvântarea lui Dumnezeu, Biserica noastră păstrează frumoasa tradiție a mersului cu Boboteaza pe la casele credincioșilor. Această rânduială are o profundă semnificație duhovnicească și reprezintă un moment de întâlnire între preot și credincioși, între Biserică și familie.

Prin sfințirea apei la praznicul Botezului Domnului, harul lui Dumnezeu se revarsă peste creație și peste viața oamenilor. Când preotul vine în casele credincioșilor cu Agheasma

Mare, el aduce binecuvântarea lui Hristos în fiecare familie, în fiecare locuință și în fiecare suflet.

Stropirea cu apă sfințită și rostirea rugăciunilor nu sunt simple obiceiuri, ci acte de credință prin care cerem ocrotirea lui Dumnezeu, pacea casei, sănătatea celor care locuiesc în ea și îndepărtarea oricărei influențe rele.

Înainte de sărbătoarea Bobotezei, preotul merge pentru a pregăti sufletele credincioșilor pentru marele praznic, îndemnându-i la rugăciune, spovedanie și împăcare cu aproapele. După Bobotează, vizita preotului continuă pentru ca binecuvântarea Agheasmei Mari să fie dusă în toate casele, întărind legătura dintre păstor și turma sa.

Primirea preotului cu evlavie, cu lumânare aprinsă și cu inimă curată, arată respectul față de lucrarea Bisericii și dorința de a trăi în comuniune cu Dumnezeu.

Această tradiție ne amintește că fiecare casă creștină este chemată să devină o mică biserică, un loc al rugăciunii, al iubirii și al păcii.

Rânduielei liturgice despre pomenirea celor adormiți

De ce nu se fac parastase în anumite perioade ale anului bisericesc ?

Biserica Ortodoxă, prin rânduielele sale liturgice, ne învață să trăim în mod echilibrat atât bucuria, cât și întristarea, atât sărbătoarea, cât și pocăința. Din acest motiv, există

anumite perioade din anul bisericesc în care nu se săvârșesc parastase.

Între Nașterea Domnului și Sfântul Ioan Botezătorul

Această perioadă este una de mare bucurie duhovnicească, în care Biserica prăznuiește Nașterea Domnului, Tăierea-împrejur și Botezul Domnului. Este un timp al luminii, al harului și al veseliei sfinte.

Parastasele, fiind slujbe cu caracter de pomenire a celor adormiți și de pocăință, au un caracter mai sobru și mai trist, care nu se potrivește cu atmosfera liturgică a sărbătorilor.

Biserica ne cheamă în aceste zile să ne concentrăm pe taina venirii lui Hristos în lume și pe arătarea Sfintei Treimi la Iordan.

Între Sâmbăta lui Lazăr și Duminica Tomii

Această perioadă cuprinde Săptămâna Mare, Învierea Domnului și Săptămâna Luminată, fiind centrul vieții creștine.

În aceste zile, atenția credincioșilor este îndreptată exclusiv spre Patimile, Moartea și Învierea Mântuitorului. Toate slujbele sunt dedicate acestui eveniment mântuitor.

În special în Săptămâna Luminată, nu se fac slujbe de înmormântare obișnuite și nici parastase, deoarece Biserica trăiește deplin bucuria Învierii, biruința vieții asupra morții.

Prin această rânduială, Biserica ne învață că moartea nu este un sfârșit, ci o trecere spre viața veșnică, iar pomenirea morților se face în lumina Învierii, nu în umbra tristeții.

Cuvinte de folos de la Sfinții Trei Ierarhi

Sfântul Vasile cel Mare:

*Liniștea este începutul curățirii sufletului.
Să imiți pământul, omule, și să rodești ca el. Să nu
te arăți mai rău decât el, cel neînsuflețit. Deoarece*

*acela nu scoate roade pentru propria sa desfătare, ci
ca să-ți slujească ție, în timp ce rodul bunătății pe
care îl faci tu, îl aduni pentru tine.*

*Mulțumirea cu puțin este singura comoară care nu
se sfârșește niciodată.*

*Se întâmplă adeseori ca prietenii noștri să lucreze
spre pierzarea noastră, iar vrășmașii noștri spre
binele nostru.*

Sfântul Grigorie Teologul:

*Nu-ți întinde mâinile tale la Cer, ci la mâinile
săracilor. Dacă îți vei întinde mâinile la cele ale
săracilor, vei apuca vârful Cerului.*

*Este bine să biruim obrăznicia cu bunătatea și să-i
facem mai buni pe cei care ne nedreptățesc, pe care îi
suportăm atunci când suferim din pricina lor.*

*Atâta vreme cât te afli în fericire și ești bogat, ajută
pe cel care suferă. Nu aștepta să suferi și tu ca să
înveți cât de mare rău este neomenia și cât de mare
bunătate este milostivirea față de cei care au
nevoie.*

*Să nu dorești slava deșartă, deoarece este mai bine
să fii cineva, decât să crezi că ești. Dacă însă ești
nesățios, să nu urmărești slava omenească, căci cu
ce se folosește maimuța atunci când aude că este
numită leu?*

Sfântul Ioan Gură de Aur:

*Vrei să te asculte femeia așa cum ascultă Biserica
de Hristos? Atunci străduiește-te și tu să te
îngrijești de ea precum Hristos face pentru Biserică.
Și dacă va trebui să-ți dai viața pentru ea sau să te
ostenești de multe ori peste putere sau să suferi și să
pătimești multe, să nu le eviți. Deoarece nu trebuie
să uiți că, deși vei suferi toate acestea, în esență*

nimic nu ai făcut, în comparație cu cele pe care le-a făcut Hristos pentru Biserică.

Nu este bogat cel care stăpânește multe, ci acela care nu are nevoie de nimic. Căci care este folosul celui care stăpânește întreaga lume dar trăiește în mai multă mândrie decât cel care nu are nimic? Așezarea lăuntrică este cea care îi face pe oameni bogați sau săraci, iar nu posedarea banilor sau lipsa lor.

Este cu neputință să ne mântuim fără cercetarea Sfintelor Scripturi.

Dragostea îl vede pe celălalt ca pe sine însuși și consideră cele ale ei ca fiind de obște pentru toți. Dragostea face din sărăcia aproapelui propria ei preocupare. Dragostea întinde masă de obște pentru toți, bogați și săraci, înțelepți și simpli.

Din Cuvantul funebru al Sfantului Grigorie de Nazianz pentru prietenul sau, Vasile cel Mare

„Mai tarziu, cand dupa trecerea timpului ne-am marturisit reciproc aspiratiile intime si ca tinta straduintelor noastre este filosofia, din acea clipa am avut totul in comun; **traiam sub acelasi acoperamant, mancăm la aceeasi masa, aveam aceleasi pareri, traiam in deplina armonie si ne spoream reciproc, cu multa ravna, dragostea unuia catre celalalt.** Iubirile trupesti, intrucat au baza trecatoare, trec si ele intocmai ca florile de primavara, deoarece nicio flacara nu dainuieste mai mult decat materia care o produce, ci se stinge indata ce materia combustibila s-a consumat; tot asa se petrece lucrul si cu dragostea, se stinge indata ce s-a consumat jarul ei. Dimpotriva, iubirile curate si placute lui Dumnezeu, avand o temelie solida, sunt cu mult mai durabile si, cu cat se

dezvaluie mai mult frumusetea lor, cu atat mai mult se leaga de ele si leaga si intre ei pe cei ce iubesc aceleasi lucruri.

Aceasta este, doar, legea dragostei celei mai presus de noi. Asa fiind raporturile dintre noi si **pe astfel de <<columnne de aur fiind sprijinita aceasta cladire solida>>** cum zice Pindar, **progresam mereu, folosindu-ne de ajutorul lui Dumnezeu si de dragostea noastra.**

O, cum sa nu vars lacrimi cand imi aduc aminte! Pe amandoi ne imboldeau aceleasi sperante spre invatatura, adica spre ceea ce-i mai dorit de oameni, si cu toate acestea invidia era departe de noi, fiind impinsi numai de ravna. **Ne luptam intre noi nu pentru intaietate, ci ne luam la intrecere cum sa ne-o atribuim unul altuia, intrucat fiecare socotea gloria dobandita de celalalt ca si a sa proprie.** Se parea ca avem amandoi un singur suflet, care punea in miscare doua trupuri. Chiar daca ar trebui sa nu credem pe cei ce afirma ca **<<toate sunt in toti>>**, in cazul nostru este de crezut ca fiecare din noi eram in celalalt si prin celalalt. **Un singur lucru urmaream amandoi: virtutea si realizarea sperantelor viitoare, sa traim adica viata viitoare inainte de a fi parasit pe cea de aici.** Cu privirile atintite spre aceasta tinta, numai spre atingerea ei ne calauzeam toata activitatea si toata viata noastra, urmand poruncile legii si atatandu-ne unul altuia barbatia; si daca n-ar fi fost prea mult din partea mea, as afirma ca fiecare eram pentru celalalt norma si dreptar, dupa care judecam ce este bun si ce nu.

Petreceam si noi cu prieteni, **dar nu cu cei desfrantati, ci cu cei cumpatati; nu cu cei scandalagii, ci cu cei mai cuminti si cu care petrecerea ne era de folos, dandu-ne bine seama ca mai**

usor poti contracta viciul decat sa te deprinzi cu virtutea, dupa cum mai usor capeti boala decat sa redobandesti sanatatea. Cat priveste studiile, iubeam nu atat pe cele placute, cat mai ales pe cele folositoare, pentru ca cele dintai imping pe tineri spre viciu, pe cand celelalte, spre virtute. Cunosteam numai doua cai: cea dintai de mare pret, cea de a doua de o valoare mai mica; cea dintai ducea spre casele noastre sfinte si spre profesorii care propovaduiau in ele, pe cand cea de-a doua, la profesorii de stiinta profana. Celelalte cai, adica cele ce duceau la serbari, teatre, intruniri sau ospete, le lasam pe seama altora, pentru ca, dupa parerea mea, nimic nu-i mai de pret daca nu duce la virtute si nu face mai buni pe cei ce apuca in acea directie. Pentru noi lucrul cel mai de seama era sa fim crestini si sa fim numiti crestini...

Sa vorbim pe scurt. Atena este primejdioasa pentru sufletele altora, dar deloc pentru cei evlaviosi; este plina de bogatia cea rea, adica de idoli, mai mult decat restul Greciei, si este foarte greu sa scapi neatras spre adorarea si inchinarea la idoli; noua, insa, nu a putut sa ne aduca nicio paguba, intrucat eram cu sufletele otelite si bine aparate de aceasta primejdie. Ba chiar dimpotriva, daca imi este ingaduit a spune ceva si mai ciudat, noi tocmai aici ne-am intarit in credinta, avand prilej sa cunoastem minciunaria si falsitatea paganismului si sa dispretuim idolii tocmai acolo unde erau mai mult adorati. (...)"

Sfantul Ioan Gura de Aur: *Despre prietenie*

"Asa trebuie prietenul (adevarat) sa iubeasca, incat si sufletul daca ii este cerut, sa nu refuze a-l da, daca ii este cu putinta. Dar ce zic eu: daca ii este cerut? Chiar el trebuie sa alege (cu sarguinta) sa-l dea. Caci nimic, nimic nu este mai dulce decat aceasta dragoste si nimic intristator nu este in ea. Cu adevarat prietenul credincios este leacul vietii. Cu adevarat prietenul credincios este *scapare tare*. Ce nu face prietenul adevarat? Cata dulceata nu aduce? Cat folos? Cata siguranta? Chiar daca mi-ai vorbi de mii de comori, nimic nu se compara cu prietenul adevarat. Sa spunem mai intai cata dulceata aduce prietenia. Cand (prietenul) vede pe prietenul sau, se lumineaza si se revarsa din sine (se topeste) [6], se impleteste cu acela cu o impletire care contine o dulceata sufleteasca negrita (si tainica). Si chiar daca numai isi aduce aminte [anamnesis] de el, ii invie si i se-ntaripeaza mintea (dianoia).

Iar acestea le spun despre prietenii cei adevarati care sunt de un suflet si care aleg sa si moara unul pentru altul si care se iubesc cu caldura. Degeaba imi mustrati cuvantul gandindu-va la cei care sunt prieteni numai asa (de forma), avand partasie la mese si fiind prieteni numai cu numele. Daca cineva are un prieten de felul celor despre care eu vorbesc, va cunoaste ce spun. Chiar daca il vede pe acest (prieten) in flecare zi, nu se satura. Aceleasi le cere pentru acela in rugaciune ca si pentru sine. Iar eu stiu pe cineva care, indemnandu-i pe barbatii cei sfinti sa se roage pentru

prietenul lui, **ii indemna sa se roage mai intai pentru prieten, si abia dupa aceea pentru sine.**

Atat de mare lucru este un prieten bun, incat de dragul lui sunt iubite si locurile si vremile (legate de el). Caci dupa cum corpurile stralucitoare isi lasa lumina sa cada in locurile din apropiere, asa si prietenii isi lasa harul (farmecul) (charis) in locurile in care au fost prezenti. Si adeseori stand fara prieteni in locurile acelea, am lacrimat si am suspinat, aducandu-ne aminte de zilele in care eram (acolo) dimpreuna cu ei.

Nu este cu putinta sa infatisam cu cuvantul cata dulceata este in prezenta prietenilor. Numai cei care au experienta (acestor lucruri) stiu. Iar de la un prieten este cu putinta sa ceri si sa primesti un har (favoare) (charis) fara nici o banuiala (si impovarare). Cand prietenii ne poruncesc, ca un har (charis) privim (porunca). Iar cand ezita (sa ne porunceasca) atunci ne mahnim. Nimic nu avem care sa nu fie si a lor. Adeseori, dispretuind toate cele de aici, de dragul lor totusi nu vrem sa plecam de aici. Si decat lumina ne sunt ei mai doriti. Caci, **cu adevarat, si decat lumina este mai dorit prietenul. Ma refer la cel adevarat. Si nu te minuna! Caci **mai bine pentru noi este sa se stinga soarele decat sa ne lipsim de prieteni. Mai bine este sa petrecem in intuneric decat sa fim tara prieteni.** Cum vine asta? Va spun. Multi dintre cei care vad soarele sunt in intuneric, pe cand cei care sunt bogati in prieteni nu au necaz. **Ma refer la prietenii duhovnicesti care nu cinstesc nimic mai mult decat prietenia.** Asa era Pavel care si-ar fi dat cu bucurie sufletul fara sa ceara nimic si l-ar fi zvarlit cu bucurie in gheena. Cu asa dragoste aprinsa trebuie sa iubim.**

Vreau sa va dau o pilda de prietenie. **Prietenii – desigur prietenii dupa Hristos – trec cu vederea si pe parinti si pe**

copii. Sa nu-mi spui de cei de acum care, impreuna cu celelalte, au lepadat si acest bun al [prieteniei adevarate]. Gandeste-te la cei de pe vremea apostolilor, nu zic la corifeii lor, ci la credinciosii (simpli). „*Sufletul si inima tuturor*“, zice (Scriptura), „*era una; si nici unul nu zicea ca ceva din cele ce le avea este al lui... Si se impartea fiecaruia dupa cum avea fiecare nevoie*“ (Fapte 4, 32-35). Nu era atunci „al meu“ si „al tau“. **Aceasta inseamna prietenie: sa nu socoteasca cineva cele ale lui ca ale sale, ci ca ale aproapelui, si cele ale sale sa-i fie straine.** Atata griji sa aiba de sufletul aceluia ca de al sau, si acela din partea sa sa faca dovada aceleiasi dragoste. „*Si cum e cu putinta*“, ar zice (careva), „*sa afli pe unul ca acesta*“? intr-adevar, nu e cu putinta, pentru ca nu vrem, caci daca am vrea, este foarte cu putinta. **Ca daca nu ar fi fost cu putinta, nu ar fi poruncit Hristos, nici nu ne-ar fi spus atatea despre dragoste.**

Mare (lucru) este prietenia! Atat de mare, incat nimeni nu ar putea sa o invete (de la altul), nici nu ar putea vreun cuvant sa o infatiseze, in afara trairii ei. Acest lucru a produs ereziile, acest fapt ii face pe pagani sa fie inca pagani? Prietenul nu vrea sa porunceasca, nici sa conduca (archein), ci are bucurie (charis) mai degraba daca este condus si i se porunceste. El vrea mai degraba sa daruiasca (charizomai) decat sa primeasca vreun dar (charis). Caci el iubeste pe prieten si nu se mai satura de dorirea lui. Asa de mult il iubeste. Nu se desfata asa de mult cand i se face lui bine, ca atunci cand face el bine. Vrea mai degraba ca acela sa fie mai presus decat sa-i fie datornic. Vrea mai degraba ca el sa-i fie datornic aceluia decat sa-l aiba ca datornic. Si vrea sa-i daruiasca, dar nu vrea sa para ca daruieste, ci ca de fapt ii este dator celuilalt.

Cred ca multi dintre voi nu stiu ce vorbesc. De aceea este de trebuinta sa spun iarasi. (Unul ca acesta) vrea sa faca de la sine o binefacere, dar sa nu para ca o face de la sine, ci ca de fapt (binefacerea) n-ar fi decat o rasplatire datorata celui alt. Asa a facut si Dumnezeu cu oamenii. Urma sa-L daruiasca pe Fiul Sau pentru noi, insa, ca sa nu para ca ni-L da in dar, ci ca de fapt ne este dator, a poruncit lui Avraam sa i-l dea pe fiul lui ca, facand Avraam ceva mare, sa nu para ca El face ceva mare. **Cand nu exista prietenie (iubire) (filia), batjocorim binefacerile (primate), (iar cele pe care le facem), chiar cand sunt mici, le socotim mari si ne laudam cu ele.** Insa cand exista dragoste (prietenie), (filia) ascundem binefacerile si vrem ca si cele mari sa se arate mici ca sa nu parem ca il indatoram pe prieten, ci ca noi de fapt suntem datori lui prin aceea ca el ne este dator.

Stiu ca multi nu pricep ceea ce spun. Iar pricina este ca vorbesc despre un lucru care acum se afla in cer. Dupa cum daca vorbeam de vreo planta ce se gaseste in India, cu care nimeni nu a avut nici un contact, nu ar fi putut cuvantul (singur) sa o infatiseze, chiar daca as fi spus mii de vorbe, asa si cate le spun acum, le voi spune degeaba, caci nimeni nu le va putea cunoaste, in cer este sadita aceasta planta si are ramuri incarcate nu cu margaritare, ci cu vietuirea virtuoasa cea cu mult mai dulce decat acestea.

De ce fel de dulceata vrea sa ne vorbeasca? De cea rusinoasa? Sau de cea cuviincioasa? Nu! **Ci dulceata unei prietenii le covarseste pe toate, chiar daca mi-ai vorbi si de cea a mieri.** **Caci dulceata mieri este trecatoare, prietenia insa niciodata.** Fiindca pana ramane prieten, mai mult creste dorirea, si o astfel de dulceata nu are nicicand sat. **Chiar decat viata aceasta de acum este mai dulce prietenul.** Si, de buna seama,

pentru ca multi, dupa sfarsitul prietenilor, nu au mai trait prea mult. **Impreuna cu prietenul sufera cineva cu bucurie instrainarea, pe cand fara prieten nu ar vrea nici in tara lui sa locuiasca, impreuna cu prietenul si saracia o putem rabda, iar fara el pana si sanatatea si bogatia sunt de nesuferit. Unul ca acesta pe altul (pe prieten) il socoteste ca pe sine insusi.** Ma sufoc ca nu pot sa va dau un exemplu, caci am inteles ca mult mai mici sunt cele graite decat realitatea.

Iar acestea se intampla aici (pe lumea asta). Dar la Dumnezeu atata plata are prietenia, cat nici nu se poate spune. Ne da plata ca sa ne iubim unii pe altii. „*Iubeste*“, zice (Dumnezeu), „*si ia si plata*“, cand de fapt noi am fi cei care am datora plata pentru acest lucru (pentru sansa unei prietenii adevarate). „*Roaga-te*“, zice (Dumnezeu), „*si primeste si plata*“, cand de fapt noi am fi cei care am datora plata pentru ca cerem cele bune. „*Pentru ceea ce ceri, ia si plata*“, ne zice. „*Posteste, si ia si plata! Fii virtuos, si ia si plata*“, desi tu esti dator cu plata. Dar dupa cum parintii, cand ii fac pe copii sa fie virtuosii, atunci le dau si plata – caci ei se simt datori (fata de copii), caci acestia le fac bucurie (cu vietuirea lor virtuoasa) -, asa si Dumnezeu zice: „*Ia plata, de vreme ce ai devenit virtuos. Caci (facand asa), tu veselesti pe Tatal si iti sunt dator cu plata acestei veselii. Pe cand daca esti rau, nu mai fac asa, caci tu il manii pe Cel Ce te-a nascut*“. Sa nu maniem pe Dumnezeu, ci sa-L inveseлим, ca sa avem parte de imparatia cerurilor intru Hristos Domnul nostru. Amin”.

Întâmpinarea Domnului – preambul al întâlnirii cu Hristos cel Înviat

În ceea ce privește sărbătoarea de astăzi, trebuie spus că ea a intrat în calendarul liturgic destul de târziu, sau mai târziu decât celelalte Praznice Împărătești. Sărbătorirea aducerii la templu a Mântuitorului era marcată la Ierusalim din prima jumătate a secolului al IV-lea, prima mențiune documentară despre sărbătorirea acestui eveniment fiind cea din jurnalul de călătorie a pelerinei Egeria, care participă la ea, la Ierusalim, în perioada 382-384. Împăratul Iustinian I a introdus-o în anul 542 pe întreg teritoriul aflat sub jurisdicția Imperiului Bizantin. Ceva mai târziu se va sărbători și în Occident. În Răsărit, Intrarea în templu este considerată ca o sărbătoare închinată Mântuitorului Nostru Iisus Hristos. Creștinismul occidental însă, o prăznuiește mai curând ca pe o sărbătoare închinată Fecioarei Maria.

Bătrânul Simeon, primitorul de Dumnezeu

Înainte de a aprofunda semnificația evenimentului din viața Mântuitorului, trebuie să amintim câte ceva despre misteriosul personaj Simeon. Nu cunoaștem cu exactitate cine a fost el. Evanghelia ne spune că era un bătrân care aștepta mântuirea poporului lui Israel. Conform tradiției evreiești, acesta era unul dintre cei 70 de bătrâni care au tradus pentru prima dată Vechiul Testament din ebraică în limba greacă, realizând ceea ce cunoaștem astăzi sub numele de Septuaginta. Lui i-a revenit traducerea textului din Isaia, care spune: „Iată, Fecioara va lua în pântece și va naște fiu și vor chema numele lui Emanuel.” (Isaia 7, 14) Și pentru că nu a înțeles această taină, Dumnezeu i-a trimis un înger care i-a spus că nu va muri până nu-L va vedea pe Hristos, Mântuitorul lumii.

Exegeții Vechiului Testament spun că este posibil ca Simeon să fie unul dintre fiii celebrului rabin Hillel și tatăl fariseului Gamaliel, cel care este menționat cu simpatie în Faptele Apostolilor (5, 34).

De asemenea, este posibil ca Simeon să fi avut doi fii: Gharinus și Leucius, despre care vorbește evanghelia apocrifă a lui Nicodim.

Aceste amănunte nu sunt cunoscute cu precizie, însă cu siguranță știm că Simeon este o personalitate biblică ce a intrat în istoria mântuirii.

Depășind analiza istorică și revenind la pericopa evanghelică a zilei, ne reamintim că, după Legea lui Moise, mama unui băiat trebuia ca, la 40 de zile de la naștere, să ducă pruncul la tabernacol, aducând ca jertfă, spre purificare, fie un miel, fie o pereche de turturele sau de porumbei. Aducerea la templu a întâiului născut avea, de asemenea, și sensul unei răscumpărări, căci toți întâii născuți erau considerați ca aparținând lui Dumnezeu.

Maria și Iosif se supun acestui precept al Legii mozaice și Îl aduc la Templu pe Iisus, care a fost binecuvântat de bătrânul Simeon și recunoscut ca Mântuitor de prorocița Ana. Acest moment îl prăznuim noi, creștinii ortodocși, an de an pe 2 februarie.

De atunci cântarea bisericească ce pornește de la cuvintele bătrânului Simeon „Acum slobozește pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că ochii mei văzură mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor, luminează spre descoperirea neamurilor și slavă poporului Tău Israel.” (Luca 2, 29-32) se cântă la fiecare Vecernie. Acum, însă, vreau să mă opresc asupra frazei finale pe care Simeon o spune Fecioarei Maria: „prin sufletul tău va trece sabie, ca să se descopere gândurile din multe inimi.” (Luca 2, 35) Prin aceste cuvinte este pusă în lumină participarea Preasfintei Fecioare Maria la Sfintele Pătimiri ale Mântuitorului. Și de aceea spuneam la început că prin cuvintele Sfântului Simeon se anunță, cu această pericopă evanghelică, un alt cadru decât cel al Nașterii și Botezului.

Prin cântările zilei suntem îndemnați „Să mergem și noi cu cântări dumnezeiești, să întâmpinăm pe Hristos.... Împodobește-ți camera ta Sioane și primește pe Împăratul Hristos; închină-te Mariei, uşii celei cereşti”. Aceste cuvinte se adresează sufletelor noastre. Fiecare suflet trebuie să fie un Templu al lui Dumnezeu, unde Maria îl aduce pe Iisus. Și, fiecare dintre noi, ca Simeon, trebuie să ia în brațele sale Pruncul Sfânt și să spună Tatălui Ceresc: „Ochii mei au văzut mântuirea Ta”. Rugăciunea Sfântului Simeon: „Eliberează pe robul tău în pace” arată că cel care L-a văzut pe Hristos și L-a ținut în brațe poate să părăsească lumea aceasta, poate muri în pace. De asemenea, nouă ne spune că vederea și îmbrățișarea lui Hristos au drept consecință eliberarea din robia păcatelor și îndepărtarea de stăpânirea celui rău.

Nici sărăcia, nici slava nu sunt o piedică în împlinirea Legii

Prin sărbătoarea Întâmpinării Domnului, Biserica ne pune încă o dată în față grupul familial format din Iosif, Maria și Iisus, care urmează Legii Vechiului Testament și se prezintă în fața lui Dumnezeu cu Pruncul întâi născut. Ne putem întreba ce mesaj ne transmite pentru propria noastră viață de familie această fidelitate rituală a lui Iosif și a Sfintei Fecioare, care aduc ca jertfă Domnului două turturele. De asemenea, ne

putem întreba și ce vrea să ne transmită pericopa evanghelică prin cuvintele bătrânului Simeon și ale prorociței Ana, rostite după ce au văzut Pruncul. Acest eveniment simplu și tainic poate deveni o temă de meditație.

Așadar, în a patruzecia zi de la Naștere, conform legii lui Moise, primul născut trebuia oferit Domnului. El era dus la Templu, iar părinții îl primeau înapoi după ce aduceau o jertfă. Maria, Sfânta Fecioară, și Iosif s-au supus Legii. Cum erau săraci, au adus drept ofrandă doar două turturele. Chiar dacă această cerință a Legii pare un act fără prea mare însemnătate, pentru că ea a fost împlinită de însuși Domnul cerului și al pământului, capătă pentru noi, creștinii, o anvergură unică.

Dacă e adevărat că fiecare venire pe lume a unui copil este în primul rând un dar al lui Dumnezeu – ceea ce fiecare părinte recunoaște din toată inima – cum ar sta altfel lucrurile când vorbim de Nașterea Mântuitorului Iisus Hristos?

Printre cei care vor să intre în Templu se află și Maria și Iosif, dar nimeni nu își dă seama cine este cu adevărat Iisus, așa cum, mai târziu, nici discipolii și nici apostolii, care L-au însoțit vreme de trei ani, nu L-au recunoscut măreția, decât abia după Înviere, căci slava Sa era ascunsă. În același timp, doi bătrâni, Simeon și Ana, așteptau mântuirea lui Israel.

Sfântul Apostol Luca vede în Simeon un rezumat al acestei mari taine. El este rezultatul frământărilor credinței lui Israel. El este prezentat ca un *drept*, ceea ce înseamnă că sfințenia marilor credincioși se regăsește în el. El este *drept* înaintea Domnului, a Legii și a oamenilor. Scriind după Pogorârea Duhului Sfânt, Sfântul Apostol Luca poate numi forța care îl animă pe bătrânul Simeon la Templu: este însuși Sfântul Duh, care ne este prezentat ca unica forță care îndrumă poporul lui Dumnezeu, îl îndrumă în credință înainte ca Sfânta Treime să se reveleze. Astfel se manifestă unitatea vie dintre Vechiul și Noul Testament. Un bătrân hrănit de credința lui Avraam, care nu este nici preot, nici levit, nici scrib, venit în fața acestui Mesia promis și atât de dorit: „L-a luat în brațele sale și a binecuvântat pe Dumnezeu, zicând: „Acum slobozește, Stăpâne, pe robul Tău în pace, că văzură ochii mei mântuirea Ta” (Luca 1, 21-31). De acum devine clar că misiunea celor

vechi – *pregătiți căile Mântuitorului, mențineți mereu vie pe pământ dorința după Dumnezeu* – s-a încheiat. Altfel spus, bătrânul poate să dispară. Dar cui îi este acum încredințată flacăra credinței? Unui Prunc! Astfel este subliniată fragilitatea acestui nou început. Împărăția lui Dumnezeu se aseamănă cu o sămânță infimă din care ni se promite că se va înălța un arbore uriaș. De asemenea, este subliniată importanța Sfintei Familii, căreia îi este încredințată paza acestei semințe, cu atât mai fragilă cu cât tot răul din lume se va dezlănțui asupra ei. Bătrânul Simeon îi spune Sfintei Fecioare că sabie va trece prin sufletul său (Luca 2, 35), anunțând deja Sfintele Pătimirile ale Mântuitorului. Omenirea se va diviza pornind de la credința în acest Prunc. El va duce la căderea multora, iar altora ura le va da impresia că au triumfat. Dușmanii lui, aparent, vor învinge, căci Îl vor condamna și Îl vor răstigni. În același timp, același Iisus va întoarce pe mulți la Dumnezeu. Sunt anunțate în acest fel Învierea și imensa restaurare pe care o va aduce mântuirea: „ochii mei văzură mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor” (Luca 2, 30-31).

Apoi o vedem pe prorocița Ana (încă o femeie martoră a unei mari taine) care a observat grupul care discuta atât de serios și s-a apropiat. Este admirabilă, o adevărată persoană mistică, ce s-a curățat și trăiește în intimitatea Domnului său. La rândul său, ea recunoaște Pruncul și începe să vorbească adresându-se tuturor celor care așteaptă salvarea lui Israel.

Modelul familiei creștine

Astfel, după ce totul a fost împlinit conform Legii la Ierusalim, familia se întoarce acasă, „iar Iisus sporea cu înțelepciunea și cu vârsta și cu harul la Dumnezeu și la oameni” (Luca 2, 52), ne spune Evanghelia. Subiectul sărbătorii de astăzi, pare a fi așadar, o vizită la Templu, în timpul căreia am auzit reacțiile a doi bătrâni, prorociile făcute Pruncului, lor înșiși și tuturor credincioșilor. Ceea ce ne atrage atenția însă, este prezența grupului familial, fără de care nu ar fi existat nici Pruncul, nici împlinirea voii lui Dumnezeu. Dar, în același timp, acest grup cade în plan secund, căci este de fapt în serviciul altcuiva. Nu

este doar în serviciul Domnului, fiind credincios Legii, acesta fiind doar un prim aspect, căci, pe de altă parte, acest grup există doar pentru a favoriza împlinirea vocației fiecăruia dintre participanți în parte, indiferent care este prețul pe care membrii familiei trebuie să îl plătească pentru asta. Și în acest fel ei devin model pentru noi.

Fiecare dintre noi este membru al unei familii, sau al unei comunități providențial constituite în numele Domnului. Fiecare dintre noi avem apropiați pe care putem să îi îmbărbătam în credință, prin dragostea pe care le-o purtăm. Astăzi, în mod special, ne putem ruga să urmăm exemplul familiei Domnului nostru Iisus Hristos.

Sărbătoarea de astăzi să fie pentru noi un prilej de a ne pregăti sufletele pentru a întâmpina venirea lui Dumnezeu în viața noastră, o ocazie de a medita la necesitatea împlinirii poruncilor Evangheliei și în același timp un îndemn de a ne însoți pruncii la sfânta biserică pentru a primi binecuvântarea de la Hristos Cel care a spus că Împărăția Cerurilor se câștigă doar de cei care ajung, prin osteneală duhovnicească, la neprihănirea pruncilor.

Ioachim Arhiepiscop al Romanului și Bacăului

PROGRAM LITURGIC IANUARIE—FEBRUARIE

IANUARIE 2026

Joi, 1 Ianuarie – Anul Nou

- Utrenie și Sfânta Liturghie – **8:30 am**
- Te Deum la început de An Nou – **12:00 pm**

Duminică, 4 Ianuarie

- Utrenie și Sf. Liturghie – **8:30 am**

Mărti, 6 Ianuarie – Botezul Domnului

- Utrenie și Sf. Liturghie – **8:30 am**
- Sfințirea Aghiasmei Mari – **11:30 am**

Miercuri, 7 Ianuarie – Soborul Sf. Ioan Botezătorul

- Utrenie și Sf. Liturghie – **8:30 am**

Duminică, 11 Ianuarie

- Utrenie și Sf. Liturghie – **8:30 am**
- Parastas Arhim. Mitrofor Vasile Vasilache – **12:00 pm**

Sâmbătă, 17 Ianuarie

- Sf. Liturghie și Parastas – **9:00 am**

Duminică, 18 Ianuarie

- Utrenie și Sf. Liturghie – **8:30 am**

Vineri, 23 Ianuarie

- Acatistul Sf. Nicolae – **6:00 pm**

Sâmbătă, 24 Ianuarie

- Sf. Liturghie și Parastas – **9:00 am**

Duminică, 25 Ianuarie

- Utrenie și Sf. Liturghie – **8:30 am**

Joi, 29 Ianuarie

- Vecernie și Litie – **6:00 pm**

Vineri, 30 Ianuarie – Sfinții Trei Ierarhi

- Utrenie și Sf. Liturghie – **8:30 am**

Sâmbătă, 31 Ianuarie

- Sf. Liturghie și Parastas – **9:00 am**

FEBRUARIE 2026

Duminică, 1 Februarie

- Utrenie și Sf. Liturghie – **8:30 am**
- Adunarea Generală Parohială – **12:30 pm**

Luni, 2 Februarie – Întâmpinarea Domnului

- Utrenie și Sf. Liturghie – **8:30 am**

Vineri, 6 Februarie

- Acatistul Sf. Gheorghe – **6:00 pm**

Sâmbătă, 7 Februarie

- Sf. Liturghie și Parastas – **9:00 am**

Duminică, 8 Februarie

- Utrenie și Sf. Liturghie – **8:30 am**

Vineri, 13 Februarie

- Acatistul Sf. Nicolae – **6:00 pm**

Sâmbătă, 14 Februarie – Moșii de Iarnă

- Sf. Liturghie și Parastas – **9:00 am**

Duminică, 15 Februarie

- Utrenie și Sf. Liturghie – **8:30 am**

Duminică, 22 Februarie – Duminica Iertării

- Utrenie și Sf. Liturghie – **8:30 am**
- Vecernia Iertării – **12:00 pm**

ÎNCEPUTUL POSTULUI MARE 23 FEBRUARIE

Luni, 23 Februarie

- Pavecernița Mare și Canonul Sf. Andrei Criteanul – **6:00 pm**

Mărți, 24 Februarie

- Pavecernița Mare și Canonul Sf. Andrei Criteanul – **6:00 pm**

Miercuri, 25 Februarie

- Pavecernița Mare și Canonul Sf. Andrei Criteanul – **6:00 pm**

Joi, 26 Februarie

- Pavecernița Mare și Canonul Sf. Andrei Criteanul – **6:00 pm**

Vineri, 27 Februarie

- Sf. Maslu și Moliftele Sf. Vasile cel Mare – **6:00 pm**

Sâmbătă, 28 Februarie (Pomenirea celor adormiți)

- Sf. Liturghie și Parastas – **9:00 am**
(Citirea sărindarelor)

Duminică, 1 Martie – Duminica Ortodoxiei

- Utrenie și Sf. Liturghie – **8:30 am**
- Procesiunea copiilor Școlii Duminicale cu Sfintele Icoane

Rugăciuni întru Duhul Sfânt

Ne rugăm pentru **cei bolnavi**, trupește și sufletește, ca Hristos, Doctorul sufletelor și al trupurilor, să le trimită vindecare, pace și întărire.

Ne rugăm pentru **copiii și tinerii parohiei**, ca **Maica Domnului** să-i ocrotească și să-i păzească în curăție, credință și înțelepciune.

Ne rugăm pentru **părinții jertfelnici**, pentru **bunici** care se roagă în taină, și pentru toți cei care poartă poveri nevăzute, ca Domnul să le ușureze crucea și să le dea răsplată cerească.

Ne rugăm pentru **cei plecați în călătorie**, în alte orașe sau țări, ca să rămână uniți în duh cu Biserica și cu neamul lor.

Ne rugăm pentru **cei adormiți întru Domnul**, pomeniți la parastasele lunii acesteia, ca Hristos Cel Înviat să le dăruiască veșnică lumină și pace întru Împărăția Sa.

„Rugăciunea pentru aproapele este începutul dragostei adevărate.”-Sfântul Siluan Athonitul

PRIMA SĂPTĂMÂNĂ A POSTULUI MARE

O rânduială creștină de aproape două mii de ani. Un obicei cu rădăcini adânci, bine înfinse în conștiința oamenilor credincioși, păstrat cu sfințenie și transmis din generație în generație, de la mic la mare, de la strămoși, la părinți și nepoți. O perioadă care ne ajută să „spălăm” rugina sufletului și să urcăm sfios, dar cu încredere, încă o treaptă pe scara către Rai. Un timp special care poartă un nume pe măsură: Postul Învierii Domnului. Începând din secolul al patrulea, an de an, înainte de marele și slăvitul praznic al Paștilor, creștinii ortodocși de pretutindeni traversează această perioadă specială de pregătire a trupului, dar mai ales a sufletului.

Cât durează Postul Mare și când a fost introdus în Biserică?

Postul Paștilor este cel mai lung și mai aspru dintre cele patru posturi de durată ale Bisericii Ortodoxe. El a fost rânduit de către Sfinții Părinți ai Bisericii noastre pentru a-i pregăti sau instrui pe catehumeni (adică pe candidații la botez, pe cei care se pregăteau să intre în Biserică). În primele trei secole creștine, durata și felul postirii nu erau uniforme în tot spațiul ortodox, astfel încât unii posteau numai o zi sau două înainte de Paști, alții trei zile, alții o săptămână, iar alții mai multe zile, chiar până la șase săptămâni înainte de Paști. Abia în secolul al IV-lea, după ce s-a uniformizat data de prăznuire a Învierii Domnului, hotărâtă la Sinodul I Ecumenic, Biserica noastră a stabilit ca postul să aibă șapte săptămâni, așa cum există până în zilele noastre.

•Cum ar trebui să postim în primele zile din Postul Mare?

După tradiția stabilită de-a lungul vremii în Biserica noastră, în primele zile ale Postului Paștilor se postește astfel: în primele două zile se recomandă, pentru cei ce pot să țină, post complet sau, pentru cei mai slabi, ajunare până spre seară, când se poate mânca puțină pâine și bea apă. Miercuri se ajunează până seara (odinioară nu se mânca nimic până după săvârșirea Liturghiei

Darurilor mai înainte sfințite), când se mănâncă pâine și legume fierte fără untdelemn. Joi și vineri se mănâncă uscat o singură dată pe zi (seara), iar sâmbătă și duminică de două ori pe zi, legume fierte cu untdelemn și puțin vin.

Ce este Canonul cel Mare și ce semnifică?

În prima săptămână din Postul Paștilor se săvârșește, în toate lăcașurile de cult, în cadrul Pavcerniței Mari, Canonul cel Mare al Sfântului Andrei Criteanul. Acesta este alcătuit din patru părți, care se citesc, câte una, de luni până joi. Canonul acesta este, de fapt, o profundă rugăciune de pocăință, care conține peste 250 stihiri (imnuri) între care cântăreții de la strană invocă mila lui Dumnezeu, cântând: „Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă!”, amintind tuturor celor ce participă la slujbă de rugăciunea vameșului din cea dintâi duminică a Triodului: „Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului” (Luca 18, 13). Ideintificându-se cu vameșul păcătos, dar care dorește cu toată ființa sa să se mântuiască și să moștenească Împărăția cea Veșnică, credinciosul care ia parte la această slujbă specială din primele zile ale Postului realizează un soi de dialog cu propria sa conștiință. El se pocăiește pentru păcatele săvârșite, asemenea multor păcătoși dintre care unii s-au pocăit și s-au mântuit, iar alții au fost osândiți din pricina mândriei lor și a stării de nepocăință în care s-au aflat în mod continuu.

Despre obiceiul „spolocaniei”

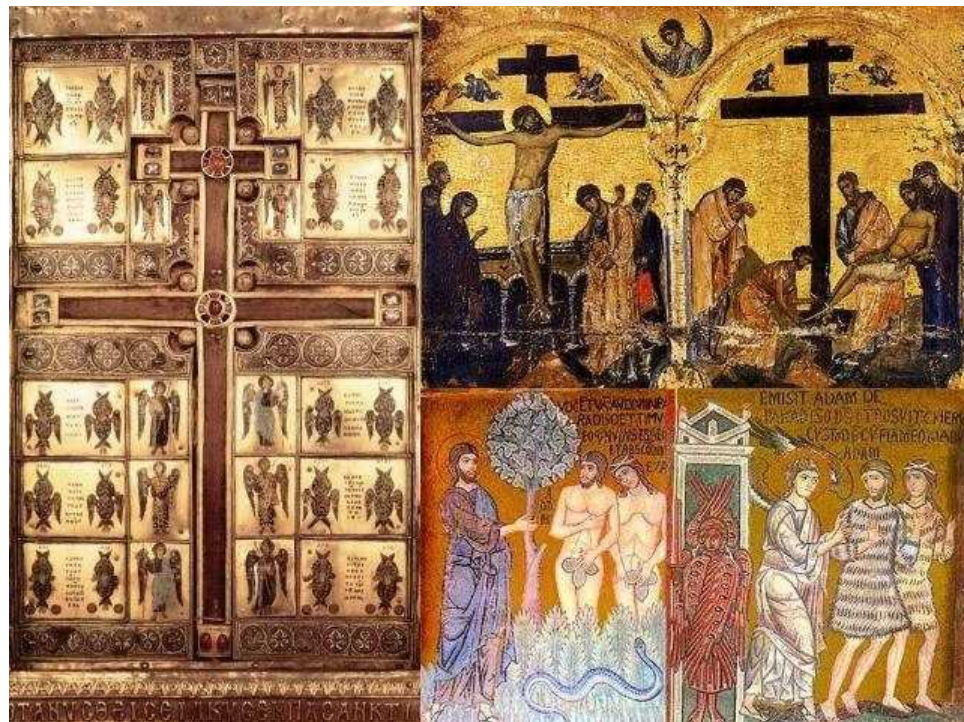
Obiceiul spolocaniei (termen provenit din rusescul „poloskanije”, care înseamnă „a spăla”) se păstrează până astăzi mai ales în unele sate din zona Bucovinei. Ce înseamnă acest obicei? Aflându-se în strânsă legătură cu ziua lăsatului de sec, tradiția spolocaniei presupune ca în prima zi de post, numită și „Lunea cea curată” sau „Lunea blidelor” oalele, farfuriile și tacâmurile cu care s-au consumat alimentele de dulce să fie spălate foarte bine cu cenușă sau – în zilele noastre – cu detergent. După ce le uscau, gospodinele le urcau pe acestea în podul casei, coborându-le pe cele destinate în mod exclusiv perioadei de postire. Ce transmite acest gest, aparent banal? Că locuitorii satului nu sunt deloc simpli, așa cum deseori tindem noi să-i numim sau să-i etichetăm.

Că prin această tradiție, credincioșii își concentrează efortul ascetic și în planul palpabil, concret al postului, efort care confirmă credința puternică și maturitatea conștiinței lor. Afirmația aceasta este întărită încă o dată de un frumos obicei potrivit căruia toate alimentele de dulce care rămăneau de la masa de fruct era aruncate spre răsărit pentru a hrăni păsările cerului.

De ce nu se săvârșește Sfânta Liturghie în zilele de luni și marți?

Pentru că cele două zile sunt „aliturgice”. De obicei, în zilele aliturgice se postește cu ajunare deplină (așa cum este și cazul primelor două zile din Postul Mare). Pentru creștini, Liturghia este un moment de bucurie, o fărâmbă de Rai, căci auzim căci auzim glasul Domnului care spune: „Luați, mâncați, acesta este Trupul Meu” și „Beți dintru acesta toți, acesta este Sângele Meu”. Astfel, pentru că bucuria liturgică nu cadrează cu aceste prime zile de tânguire și pocăință, nu se săvârșește nici Sfânta Liturghie pentru a nu întrerupe „bunul-început” al ajunării.

În loc de concluzie, vă propunem un scurt exercițiu de imaginație: Postul Mare este ca un fel de tunel cu 40 de stații prin care noi trebuie să trecem. Dacă încercăm să lăsăm din bagajul nostru, în fiecare stație, lucrurile care nu ne sunt absolut necesare, evident că apropiindu-ne de lumina din capătul tunelului ne simțim mai ușori, mai liberi și mai bucuroși că am parcurs acest traseu asumându-ne efortul pe care îl presupune. După acest exemplu, să încercăm ca la finalul fiecărei zile să facem un soi de recapitulare și să ne întrebăm: câte dependențe și tabieturi zilnice, de care nu avem nevoie, am „lăsat în stația postirii”? Ce păcat frecvent am decis să nu-l mai repetăm, de dragul lui Hristos? De câte ori am iertat și am dat din puținul nostru celor ce nu au? Cu siguranță, dacă am proceda astfel, n-am mai vedea postul ca pe o „pedeapsă” a lui Dumnezeu, ci ca pe un prilej de bucurie, de liniște, de fericire, de nădejde întru Înviere.

Despre Moliftele Sfântului Vasile cel Mare

Biserica noastră, ca o Maică iubitoare, ne poartă de grijă prin Sfintele Taine, prin Sfânta Liturghie și prin rugăciunile ei pline de har, rânduite pentru vindecarea și întărirea sufletelor noastre. Între acestea, un loc deosebit îl ocupă **Moliftele Sfântului Vasile cel Mare**, rugăciuni adânci, de mare putere duhovnicească, prin care cerem de la Dumnezeu curățirea minții, liniștirea inimii și izbăvirea de toată lucrarea potrivnică.

Sfântul Vasile cel Mare ne învață:

„Rugăciunea este respirația sufletului și cea mai mare armă a creștinului.”

Prin aceste rugăciuni, Biserica ne întărește în lupta cea nevăzută, despre care Sfântul Apostol Pavel spune:

„Căci lupta noastră nu este împotriva trupului și a sângelui, ci împotriva duhurilor răutății.”
(Efeseni 6, 12)

Moliftele nu sunt simple citiri, ci lucrări sfințite ale harului dumnezeiesc, care cer pregătire prin post, spovedanie și smerenie. Sfântul Ioan Gură de Aur ne îndeamnă:

„Nimic nu este mai puternic decât rugăciunea făcută cu inimă curată.”

Din acest motiv, ele nu se citesc oricând și în orice context, ci numai cu discernământ și cu binecuvântare bisericească.

De aceea, **Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât ca Moliftele Sfântului Vasile cel Mare să nu fie citite în ziua de 1 ianuarie**, chiar dacă această zi este dedicată pomenirii marelui ierarh. Această hotărâre a fost luată pentru a păstra caracterul liturgic autentic al acestei zile, care este o zi de mare bucurie și de lumină duhovnicească, fiind legată de sărbătoarea Tăierii-împrejur a Domnului.

Sfântul Sinod a subliniat că ziua de 1 ianuarie trebuie trăită ca o zi a mulțumirii, a binecuvântării și a nădejdi, nu ca o zi de accent pe exorcizare și pe lupta cu puterile întunericului. Astfel, Biserica

dorește să evite transformarea acestei sărbători într-un moment de teamă, superstiție sau interpretări greșite ale vieții duhovnicești.

Sfântul Isaac Sirul spune:

„Unde este pacea inimii, acolo locuiește Dumnezeu.”

Prin această rânduială sinodală, Biserica ne învață să păstrăm echilibrul duhovnicesc și să trăim începutul anului în pace, în lumină și încredere în purtarea de grijă a lui Dumnezeu.

Moliftele se potrivește mai ales în vremea postului, când omul este chemat la pocăință și la curățire sufletească. Sfântul Ioan Scărarul ne spune:

„Postul este începutul luptei duhovnicești și poarta pocăinței.”

Iar Sfântul Paisie Aghioritul mărturisea:

„Omul care se roagă cu smerenie și se spovedește des nu are de ce să se teamă de ispite.”

De aceea, Biserica a rânduit ca aceste rugăciuni să fie citite mai ales în **Postul Mare**, când credincioșii sunt chemați la o viață duhovnicească mai intensă și mai responsabilă.

Vă aducem, așadar, la cunoștință că, în parohia noastră, Moliftele Sfântului Vasile cel Mare se vor citi **în prima și în ultima săptămână a Postului Mare**, ca prilej de curățire, de întărire și de apropiere de Dumnezeu.

Sfântul Siluan Athonitul ne îndeamnă:

„Ține-ți mintea în iad și nu deznădăjdui.”

Adică să fim smeriți, dar plini de nădejde, încrezându-ne nu în puterile noastre, ci în mila lui Dumnezeu.

Vă chemăm pe toți să veniți la aceste slujbe cu inimă curată, cu spovedanie, cu post și cu dorință sinceră de îndreptare, după cuvântul Mântuitorului:

„Fără Mine nu puteți face nimic.” (Ioan 15, 5)

Să ne ajute Bunul Dumnezeu să dobândim pacea inimii, curăția sufletului și bucuria mântuirii. Amin